

RECULL LITERARI

ODA A SANT FELIU DE GUIXOLS

Com bella ondina que del mar cansada a la platja s'estén per a jugar, igual et veig, oh vila benhaurada!, el cap al Puig, els peus dintre del mar.

Et colra el sol brillant de Catalunya, et bes amanyagot el mar llati, i diu l'ona venint de terra llunya: –El cel d'Itàlia jo he trobat aquí.

I tu, al bes de l'onada amorosida amb flaïres de tes herbes li respons, dels tonolls i la murta i sajolida aplegat als vessants dels teus turons.

Al mar estens els braços i l'onada corre zumzant a tes arenes d'or i al fresc petó, al donar-li l'abraçada, neix l'asutzena ubriacant d'olor.

Terra i mar acoblats, ses meravelles han vessat, Sant Feliu, al teu voltant; l'una ha tret de ses roques les més belles l'altra les ha anades treballant.

Tens dos gegants de roca que a tothora et diuen: –Dorm tranquïlla, que et vetllem. I tu t'adorms, a l'ombra protectora del Molí de les Forques i Sant Elm.

Jo t'he vist adormir-t'hi riallera llençant al mar tes barques, vela al vent, mentre dels monts, la negra cabellera esbultlava l'oreig a sol ponent.

I al bes de l'aura de la nit galana cobrir-te tota amb tos vestits de dol. pensant potser en la barca més llunyana que els teus braços deixà al pondre's el sol.

I al despertar-te amb l'aura, en les onades trobant pulit i falaguer mirall, t'he sentida cantar dolces tonades de l'himne august al sacrossant treball.

Oh! llavors, que ets dítxosa! Les barquetes la vela en creu, les ones van tallant, blanques gavines que al seu niu van dretes el pa de cada dia agombolant.

I escoltes les cançons de goig que esclata llevant la negra xarxa el pescador, i veus saltar, com un torrent de plata, el peix que et dona el mar com un tresor.

Mentre la mola, grinyolant rabiosa, el lluent ganivet torna tallant, i comença el taper sa tasca honrosa el tap polit entre els seus dits rodant.

El sanítós oreig de marinada l'olor del suro va escampant arreu; tot, oh vila! ho omplena ta alienada de treball i progrés que plau a Déu.

I vas creixent, de los teus fills volguda, d'aqueixos fills que t'han sabut honrar que, quan t'han vist en la dissort perduda, per salvar-te, sa sang han volgut dar.

Del monestir a l'ombra xucladora varen alçar-te un jorn per ta dissort; com llossana de plom, abrumadora aixafava tots temps la teva sort,

mes, com l'aigua que al veure's oprimida entorn de l'opresor s'alça escumant, tos fills, per tu sacrificant sa vida i al crit de llibertat son penó alçant,

del jou d'esclavitud que endogalada va tenir-te tant temps, et van lliurar, i a l'entorn de la fàbrica pujada pel sant treball, vas créixer i prosperar.

I a l'ona ves donar les naus airoses que solcaren del mar tots els confins saltant per les onades tormentoses com un remat d'enjogassats dofins.

I amb elles vas anar a la conquesta de Mallorca, la reina de la mar, i amb elles els teus fills l'incitla gesta del combat de Lepant van sublimar.

L'invencible Maraquet, mentre portava reis enemics, en sa galera esclaus, tes banderes per l'ona passejava, creient al tall de tes lleugeres naus.

I quan d'Espanya la oscilant corona un feble rei donava a l'estranger, tos fills, en les muralles de Girona, el que valen van dir al món enter.

Penyores de l'amor que per tu tenen guardes, oh vila! com record preuat; per als d'ahir els d'avui valen i aprenen. Benhaja lo tresor ben empleat!

I, d'ésser-ne fills teus sempre orgullosos, s'afanyen per a aprendre i per valer i fan lleigir als estranys els noms gloriosos de Patxot, de Massana i Barraquer.

I són aquests teus fills que avui, oh vila! t'honren cantant al peu del vetllador, i la mar, ja moguda, ja tranquïlla, solquen contents amb indomable ardor.

Són els teus fills que al so de la tenora la sardana galant saben voltar i ens mostren en aplec encantadora nines gentils com flors de roserar.

Mes ai, que enllà d'enllà de les onades sirena encantadora de la mar, l'Amèrica te'ls roba amb ses besades, besades d'or que et venen a portar.

Aquí, en la vostra Pàtria encisadora l'Amèrica d'allà també hi teniu, i una mare que us vetlla protectora, i la sana escalfor del vostre niu.

Mireu-la que és bonica! Airoses, netes, ses belles cases que retrata el mar semblen un vol de blanques colometes a vora jóc, cansades de vola.

Mireu-la que és feïnera! L'aureola del treball i la pau la revesteix i del suro amb la negra fumerola amb corona de glòria la cenyeix.

I els jorns de festa, a descansar s'afanya tranquïlla es posa a riure i a ballar; damunt l'ona cimbreja la cucanya i els envelats onegen vora el mar.

Del segle del progrés per l'ampla via segueix, de llibertat sentint l'afany, i floreix amb esplèndida ufania com floreixen les roses de tot l'any.

Oh, vila sempre bella entre les belles! recer assoleiat, ric encenser niu de sospirs d'angelicals donzelles joia del mar, floreta del terer.

Avant i fora en ton camí de glòria! L'un segle a l'altre segle ha de seguir. I encar té fulls per a omplonar la Història: El niu no es para mai a mig camí.

FERRAN AGULLÓ

Poesia premiada en el Certamen Literari celebrado por el "Centro Recreativo" de Sant Feliu de Guixols en el año 1884.

SANT ELM

Oh, sublim espectacle de Natura!
Oh, encís de tanta terra i tanta mar!
I com em plau llançar des d'eixa altura mon pensament frenètic de volar.

Cap al Nord, les Gabarres de pell rossa mar a migdia, amb l'horitzó neulós; cap a Garbí, els espadats de Tossa, a llevant, el biancall de Palamós.

Dormida a baix, la vila abans feïnera, enyorant un empori que ha passat, i ai voltant, la florida ginestera, la blanca murtra i el fonoll daurat.

Davalla el sol en cerca de la posta; la mar i la muntanya es tornen d'or, i va prenent fantàstica, la costa una greu fesomia de dolor.

La natura, a l'entorn, s'és adormida, ni les ones sorollen pels esculls: la processó, ja llarga de ma vida passa els misteris per davant dels ulls.

Passat! Present! Quin avenir s'atansa? Alço els ulls cap el cel cercant-hi Déu... Tot el cel estel-lat de l'esperança guspireja fantàstic damunt meu!

FERRAN AGULLÓ

Poesia escrita expressament para el semanario guixolense "La Costa Brava", un año antes de la muerte del poeta.

SANT ELM

Memòries literàries, Narcís Oller

Quan al fer-se fosc la veig que transita, a passets menuts pel carrer antic, enquadrant-li el cap mocador de pita, dibuixant-li el cos mocador d'abric;

quan allà al cantó veig al que l'espera, sense por del fred, atent, vigilant, i a tots dos, després, seguint per l'acera, sense fer esment de res del voltant:

Recordo altres temps, llunyans i festius i sento quelcom que al cor em retruny. Quina enveja els tinc als aimants dítxosos que, tot festejant, es perden al lluny.

FERRAN AGULLÓ

CIRERES

A pomells penjam-pengim les cireres són galanes. Les bressola l'oratól repicant unes ab altres i'ls pardals engelosits d'un tros lluny piulen debades.

Al voltant del cirerer canta i balla la mainada: –La cirereta'm fa denteta quan la veig tan vermelleta

la cirereta; la cirereta'm fa ballar quan la veig vermelleja.

Rum-rumant com un vesper, com s'engresca la mainada! Les més grans dantse les mans, ja l'enronden fent sardana,

les petites s'hi fan lloch i ensopeguen y's barallen y a estropades, ça i enllà, ara cauen y ara s'alcen

–La cirereta'm fa denteta quan la veig tan vermelleta la cirereta;

la cirereta'm fa ballar quan la veig vermelleja. Les més grans s'hi han enfilat ajudantse unes ab altres;

les més grans ja s'han guarnit les orelles d'arrecades. Les petites van plorant: –Jo també vull enjoyarme!

–No ploureu, que per tothom hi ha joyells a la parada! –La cirereta'm fa denteta quan la veig tan vermelleta la cirereta;

la cirereta'm fa ballar quan la veig vermelleja. Les de baix, fent minuet ja s'acoblen sotra l'arbre,

ja han parat el devantal a la pluja d'or i grana; les ardides fan el tast sens pensarshi poc ni gayre;

quan devallen les de dalt, quin saltar, totes plegades! –La cirereta'm fa denteta quan la veig tan vermelleta la cirereta;

la cirereta'm fa ballar quan la veig vermelleja. Ja les sobta l'hortolà que les crida ab gran veuassa;

el mateix que un vol d'aucells totes fugen esblaymades; Unes fugen camí dret, altres corren fent marrada,

y una en mans de l'hortolà, ploricona, encara canta: –La cirereta'm fa denteta quan la veig tan vermelleta la cirereta;

la cirereta'm fa ballar quan la veig vermelleja.

FERRAN AGULLÓ. Juny, 1924

LA CASA NOVA

A Alexandre Font, davant de "La Coma"

Com senyora de les vinyes que la volten verdejant,

vora el bosc de pins que embauma l'aire pur del comellar; unes runes a l'esquerra, a la dreta el Montserrat i a sos peus, incert, l'Anoia, cantador, entre arbres blancs. A faisó de venerandes masies d'aire nostrat, oh amic Font, com plau la vil·la que cimeja en el tossal, que cimeja camperola amb un aire de ciutat que té faç acullidora i abraçada fraternal, que té flaire de família com si fos ja secular, que té guarda de Sant Jordi contra estranys malvestats, i sentor de sanitosa flamarada de la llar i per llum, contra les ombres, té l'estel de Montserrat! No és la filla d'aventures; no és la filla de l'atzar. És pedrò de llargues vides de prudència i de treball. És el somni en pedra viva que endolceix la realitat, que acompanya les engúnies i esperona el sant atany. És l'amor de la família, medicina pel malalt, és prudència per vellesa és refugi... és goig... és llar.

— — — — — Déu ne faci niu de dolces ventures per anys i anys. Déu la guardi de les ires de la terra, el vent i el llamp. Déu li dongui una nissaga que la servi de tot mal i que sempre, per ses cambres, senti parli en català.

FERRAN AGULLÓ

D'UNA EXCURSIÓ A LA MASIA MARIONA

Oh, "Masia Mariona" que mires feïxes avall amb el Montseny per espona i un aulet per abrillat.

La vall verda, conreuada als teus peus es va extenent i alça onada contra onada de perfums al sol ponent!

La vall va fent-se petita i mostra a l'home reclos la meravella infinita de la terra en sant repòs.

I sentint ferma la terra sota la volta estelar, somnia enllà de la serra en les ones de la mar.

— — — — — Castellà de "Mariona" no el sentis l'enyorament de la mar que és fera o bona sota el guiatge del vent.

La vall i l'alta muntanya són fermes i seculars; la terra és ferma i no enganya com les ones de les mars.

Castellà de "Mariona" que en ta ferma joventut t'enamoraes de l'ona i li rendires tribut,

oblida-la i viu la vida tan bella d'aquesta afrau que nit i dia convida a viure vida de pau.

En la vida, que poc dura, i en la mort que ve amatent, la mar és una aventura, la terra és el permanent.

Jo també en la juvenesa m'enamori de la mar quan l'ànima forta, encesa, té fretura de volar.

Mes, sentint en mes entranyes que la vida avui s'esmuny, em plau viure entre muntanyes i veure la mar de lluny.

Castellà de "Mariona", arela en aquesta afrau on la vida és santa i bona, on tot és calma i és pau.

I ensenya a ta descendència que qui arela en terra fort viu en santa independència fins a l'hora de la mort.

FERRAN AGULLÓ

(Continuarà)